

תיכון טכנולוגי
בנימין רוטמן
נעמת חולון

רצח עם

עדויות

רצח העם הבנגלי:

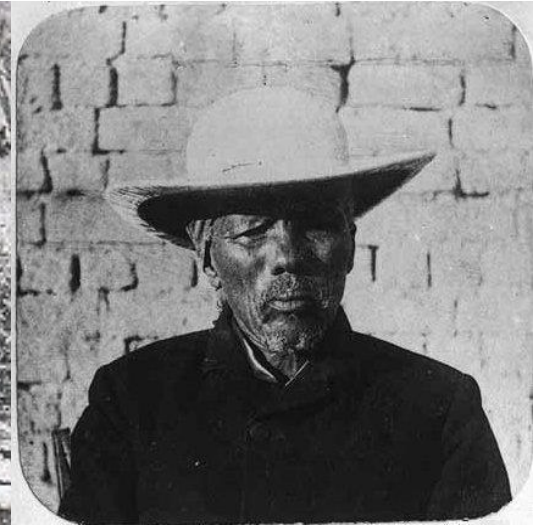
"הגופות של המתים נערמו אחד ליד השני. היו ביניהם ילדים מתים שמתו על ברכיהן של אמותיהם המתות. היו נשים שחיבקו את בעליהן האהובים על מנת להגן עליהם מכדורי הרוצחים. היו אבות שחיבקו את בנותיהם בשביל להגן עליהן בגופם. במהירות הבזק כל אלו היו רק גופות. נהר ה"בהדרה" בהודו, הפך לנהר דם, נהר של גופות. כמה שעות לאחר מכן, כאשר לרוצחים נגמרו הכדורים, הם רצחו את האנשים שנותרו בכידונים. איש לא נשאר."

רצח העם הטסמני- סיפורה של טרוגניני

האישה האחרונה שנותרה משבט הטוטסי, טרוגניני, הייתה חרדה מפני התעללות וניסויים בגופתה לאחר שתמות וביקשה לפני מותה ב-1876 להיקבר בים, אך בקשה זו לא כובדה. רק בשנת 1976, כמאה שנה לאחר מותה, לאחר שגופתה עברה ניתוחים ועצמותיה הוצגו במוזיאונים, נשרף שלדה ואפרה פוזר בים כפי שביקשה מלכתחילה. זה היה סופו של העם הטסמני.

עדותו של סמואל קריקו, מורה משבט ההררו:

הממשל הגרמני החדש הבטיח לשמור על חייהם של האלפים הספורים ששרדו, רובם שלדים מהלכים, שהתחבאו עדיין בערבה. בסופו של דבר הם ירוכזו על האי לודריצבוכט בתנאים קשים מאוד [...] האנשים מתו שם כמו זבובים מורעלים. תחילה הילדים והזקנים, אחר כך הנשים והגברים החלשים ביותר. [...] הגברים הכשירים לעבודה נאלצו לעבוד במחסנים של נמלי הים ותחנות הרכבת. הנשים הצעירות, אפילו הנשואות, נעשו פילגשיהם של החיילים [...].

עדות של אסיר קמבודי:

"מי שלא היה קשוב לחוקי הקמר רוז' נאצר. כאשר הגעתי למחנה ראיתי

אסירים בכל הגילאים ששכבו אזוקים, כשגופותיהם פתוחים ואיברים

הוצאו מהם ללא הרדמה על מנת להוציא מהם מידע על בוגדים. אחרים היו

מחוברים למשאבות עירווי וכל טיפת הדם רוקנה מגופם כדי לבדוק כמה זמן

יוכלו לשרוד האסירים החזקים ביותר שעדיין בחיים. זו הייתה המציאות

שלנו והעזרה לא הגיעה."

מלני שפיטרה- במאית צוענית המתבטאת כנגד הכחשת העם הצועני על ידי הגרמנים:

[...] אחי וכל ילדינו גרצחו ומתו בייסורים. לכך אזרתם אתם הגרמנים אומץ, אבל רובכם לא גיליתם עוז ליטול אחריות על [הנסיבות] שבהן הרצח הזה התאפשר והתממש. מאתנו שרדו רק מעטים, כי בקרבכם נשארו כל כך הרבה נושאי צלב הקרס שידעו איך למנוע מאתנו פיצויים.

נתן אייבי על רצח שבט האיגבו:

"נסעתי לביאפרה לבדוק מה ניתן לעשות כדי להוציא משם ילדים. כשנפגשתי עם הקולונל אוג'וקו וסיפרתי לו על הרעיון הוא הזדעזע ואמר: "אף ילד לא יעזוב. כל ילד הוא חייל". "אבל רבים גוועים ברעב. הבה נציל חיים של כמה מהם וכשיבראו ישובו לארצם ויילחמו למענה", השבתי. לאחר שלושה ימים של פגישות ודיבורים אתו, השגתי את הסכמתו לקחת עמי חמישה ילדים. הלכתי אתו לבית החולים. שכבו שם כאלף ילדים בצפיפות נוראה תחת כיפת השמים, כולם נראו כשלדים גוססים וקשה מאוד היה להבחין בין החיים למתים. המצב היה מזעזע והוא רק אמר: "אוקיי, תבחר לך חמישה ילדים". לא ידעתי מה לעשות. לא רציתי להחליט מי יחיה ומי ימות וידעתי שכל מי שלא אבחר, ימות."

עדות של אישה על רצח הטוטסי ברואנדה:

התחבאתי וראיתי את זה מהחלון, מאחורי הווילון, מכווצת שם בפינה. ראיתי אותם דוחקים את קבוצות האנשים שלפניהם, צועקים ודוחפים אותם במקלות ובאלות עץ. מאחוריהם הגיעו החיילים עם רוביהם, אבל הם לא ירו. ראיתי אישה בהיריון מוכה בבטנה ונופלת ארצה. שמעתי את זעקותיה. הם לקחו אותם למטה אל העמק והרגו אותם באלות עץ מסומרות, במעדרים ובסכינים. לא שמעתי יריות, רק זעקות אימה וכאב עלו מן העמק.

אוריאל לוי:

"דבריו של היטלר בפני קצינים נאצים ערב מלחמת העולם השנייה: "להרוג ללא רחמים את כל הגברים, נשים וילדים בני הגזע הפולני או דוברי השפה הפולנית. רק כך נוכל להשיג את מרחב המחיה הדרוש לנו. אחרי הכול – מי מדבר היום על השמדת הארמנים?" אדישות העולם לשואת הארמנים הכשירה את הקרקע לשואת העם היהודי. אילו בני אומות שונות היו זוכרים את רצח העם הארמני, לומדים אותו ומכירים בו ביתר שאת, יכול להיות שהיטלר היה מסיק מסקנות שונות. מסיבה זו עלינו לזכור גם את פשעי 'הרייך השני' ולהנציח גם את קורבנותיו. על מנת להתיר את קשר האימה הקיים בין רציחות העמים ולמען עתידה של האנושות, עלינו לזכור ולהזכיר. עולם ללא אימה יקום כשנזכור ולא נכחיש את הפשעים החמורים ביותר.

ננסי קריקוריאן- רצח העם בדורפור:

”גופות היו בכל מקום שהסתכלתי. חלקן היו של צעירים,

חלקן של תינוקות, חלקן דיממו מהפה ובחלקן עדיין פיעמה

רוח חיים. הריח היה נורא, הזבובים, הרימות, החיות שלעסו יד

או רגל בעת שהעיניים התגלגלו ובהו בשמים. אבל אנחנו

המשכנו ללכת. לאן אנחנו הולכים? שאלתי את אמי. היא לא

ידעה, אבל המשכנו ללכת. ראיתי אם משליכה את תינוקה אל

הנהר. היא הבינה את מה שאנחנו עוד לא הבנו, הקץ קרב.”

ברטולד ברכט:

"כשלקחו את היהודים, שתקתי, כי לא הייתי יהודי ;

כשלקחו את הצוענים, שתקתי, כי לא הייתי צועני ;

אחר כך, כשבאו לקחת את הקומוניסטים, שתקתי,

שהרי לא הייתי קומוניסט ;

כשלקחו את הכמרים שתקתי, כי לא הייתי דתי.

ולבסוף, כשבאו לקחת אותי - לא היה מי שידבר

בשבילי"

הוועד למאבק ברצח עם :

אפשר לטעון, כי העומדים מנגד תומכים, אולי שלא במתכוון, ברוצחים, לעולם לא בקורבנות. כשאנו מחליטים שלא לנקוט עמדה, אנו מתייצבים בעצם בצד התוקף. מבחינה מוסרית איננו יכולים לעמוד מנגד לנוכח פשעים של רצח עם. אי־אפשר לקבל את הטיעון שאין מה לעשות וש"דברים כאלו קורים". עוול אינו חדל להיות עוול כשהוא פוגע במישהו אחר. בתורה כתוב "לא תעמד על דם רעך" (ויקרא, יט: טז). מבחינה מוסרית, לפחות, העומדים מנגד נושאים באחריות לרצח, וייתכן שגם באשמה.